

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. КЖ 1 1035/16
Дана 13.09.2016. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, суд другог степена у већу састављеном од судије Остојић Весне председник већа, судија Бјелобаба Ђурђине и Алимпић Мирослава чланови већа, са записничарем Михајловић Жељком у кривичном предмету против оптужених АА из ... и др., због кривичног дела изнуда из члана 214 став 2 у вези става 1 у вези члана 30 и 33 КЗ, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, адвоката Петрић Славка из Београда, жалбама бранилаца оптуженог ББ, адвоката Крстајић Бранка из Суботице и адвоката Карадаревић Горана из Новог Сада, изјављених против пресуде Основног суда у Суботици К-366/13 од 01.06.2016. године у седници већа одржаној дана 13.09.2016. године у смислу члана 447 и 448 ЗКП-а, једногласно је донео следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе бранилаца оптужених АА и ББ, изјављених против пресуде Основног суда у Суботици К-366/13 од 01.06.2016. године и иста се **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици К-366/13 од 01.06.2016. године, оптужени АА и ББ су оглашени кривим због кривичног дела изнуда из члана 214 став 2 у вези става 1 у вези члана 30 и 33 КЗ, па су применом законских прописа осуђени и то оптужени АА, на казну затвора у трајању од 2 (две) године, оптужени ББ на казну затвора у трајању од 2 (две) године.

На основу члана 261 и 264 ЗКП-а, оптужени АА се обавезује да плати судски паушал у износу од 5.000,00 динара, у року од 30 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

На основу члана 261 и 264 ЗКП-а, браниоцу по службеној дужности оптуженог ББ, адвокату Крстајић Бранку, досуђује се на име награде и нужних издатака одбране износ од 145.500,00 динара, те се обавезује РС да браниоцу по службеној дужности адвокату Крстајић Бранку, исплати износ од 145.000,00 динара, у року од 60 дана по правноснажности пресуде.

На основу члана 261 и 264 ЗКП-а, оптужени ББ се обавезује да у корист буџета суда плати трошкове кривичног поступка у износу од 51.486,00 динара (трошкови довођења и нужни издаци и трошкови браниоца по службеној дужности адвоката Олге Радичевић Видаковић Хаднађ када је пронађен по расписаној потерници као и да плати паушал суду у износу од 5.000,00 динара) као и трошкове одбране браниоца по службеној дужности адвоката Крстајић Бранка у износу од 145.500,00 динара, све у року од 90 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адвокат Петрић Славко из Београда, због битних повреда одредаба кривичног поступка и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се жалба усвоји побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и са захтевом да се заједно са својим брањеником обавести о одржавању седнице другостепеног већа када се буде одлучивало о његовој жалби.

Против пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог ББ, адвокат Крстајић Бранко из Суботице, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се жалба усвоји побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Против пресуде жалбу је изјавио и бранилац оптуженог ББ, адвокат Карадаревић Горан из Новог Сада, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због погрешне примене материјалног права и због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се жалба усвоји побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање и са захтевом да се заједно са својим брањеником обавести о одржавању седнице другостепеног већа када се буде одлучивало о његовој жалби.

Одговора на жалбу није било.

Апелациони јавни тужилац у Новом Саду се својим поднеском рој КТЖ-1182/16 од 22.07.2016. године, изјаснио да се као неосноване одбију жалбе бранилаца оптужених АА и ББ и побијана пресуда потврди.

Апелациони суд у Новом Саду је у седници већа одржаној дана 13.09.2016. године у смислу члана 447 и 448 ЗКП-а у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, присуству оптуженог АА, присуству његовог браниоца адвоката Петрић Славка из Београда, присуству оптуженог ББ, присуству његовог браниоца адвоката Карадаревић Горана из Новог Сада, размотрио целокупне списе предмета са побијаном пресудом, жалбу браниоца оптуженог АА, жалбе бранилаца оптуженог ББ, предлог Апелационог јавног тужиоца у Новом Саду, па је оценом изнетих жалбених навода на седници већа и свих жалбених навода и предлога утврдио следеће:

Жалба браниоца оптуженог АА није основана.

Жалбе браниоца оптуженог ББ нису основане.

Испитујући првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања пресуде у смислу члана 451 ЗКП-а Апелациони суд налази да је пресуда донета без битних повреда одредаба кривичног поступка.

С тим у вези неосновани су жалбени наводи браниоца оптуженог АА о учињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП-а, јер се пресуда заснива на доказу на којем се не може заснивати, јер је саслушање оштећеног ВВ на главном претресу изведено супротно одредбама ЗКП-а, које регулишу испитивање сведока, с обзиром да је чланом 402 ЗКП-а прописано да ће се на главном претресу сведок испитати уз сходну примену члана 98 ЗКП-а, а којим чланом је прописано да ће се после општих питања сведок позвати да изнесе све што му је познато, а што није урађено на записнику о главном претресу од 15.04.2015. године, када је истом сведоку прочитан његов исказ који је дао пред истражним судијом. Ово из разлога што увидом у целокупне списе предмета оштећени ВВ је први пут саслушан на записнику код истражног судије дана 10.05.2012. године, лист списка 92, чињеница је да је записнику о главном претресу дана 15.04.2015. године, лист списка 211 али тек након предочавања свих права и обавеза која се односе на саслушање лица у својству сведока и полагања заклетве, председник већа констатовао да је прочитао исказ оштећеном који је дао на записнику код истражног судије, чиме се није повредило правило непосредности, с обзиром да је и након тога оштећени ВВ који је саслушан у својству сведока изјавио све оно што је и изјавио на записнику код истражног судије, а након тога и одговарао на постављена питања како јавног тужиоца, тако браниоца оптуженог АА. Након процесног начина саслушања овог лица у својству сведока странке нису имале примедби, осим што је одбрана приговорила истинитости исказа с обзиром да је исти у супротности са одбраном оптуженог АА.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог ББ, побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 1 ЗКП-а, да се пресуда заснива на доказу на којем се не може заснивати, у смислу да је у део чињеничног стања описа радње извршења кривичног дела унета садржина претећих порука према оштећеном, да се суд послужио недозвољеним доказом, јер претеће поруке представљају оперативне радње представника ПУ, ово из разлога што је о постојању претећих порука се изјашњавао и сам оштећени ВВ, приликом саслушања у својству сведока, да су на телефону оштећеног ВВ, биле написане претње потврдио је и ГГ, приликом саслушања у својству сведока на записнику код истражног судије лист списка 150, осим тога од стране истражног судије Основног суда у Суботици од 03.01.2013. године је затражено од МУП-а ПУ Суботица, да се прибави и фотографише текст поруке коју је запримио оштећени 08.06.2010. године, по основу чега је и поступљено од стране МУП-а РС ДП ПУ Суботица Одељења криминалистичке полиције од 05.02.2013. године о чему су и доставили садржину онога шта је послато путем телефона оштећеном на његов број телефона, што је потврђено исказима оштећеног ВВ и ГГ саслушаних у својству сведока, тако да навођење садржаја претњи које је путем телефона упутио оптужени АА оштећеном ВВ, представља законити доказ на којим се може заснивати пресуда. Осим тога кривично дело изнуде из члана 214 КЗ се извршава, да ко у намери да себи или другом прибави противправну имовинску корист силом или претњом принуди другог да нешто учини или не учини на штету своје или туђе имовине, из чега произилази да је приликом извршења овог дела била

примењена не само претња већ и сила иако се ради о алтернативним радњама извршења дела.

Неосновано се жалбама бранилаца оптуженог ББ, побија првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, да су разлози пресуде противречни изреци, и да су ти разлози потпуно нејасни, а о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и записника о исказима датим у поступку и због није могуће испитати законитост и правилност пресуде, ово из разлога што је првостепени суд правилно примени одредбе члана 16 ЗКП-а, јер је непристрасно оценио изведене доказе сваки појединачно и све у међусобној повезаности и на основу истих је са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете или иду у корист оптуженог и исте изведене доказе је оценио је по слободном судијском уверењу, јер је пресуду засновао на чињеницама у чију извесност је уверен, тако да је неосновано навођење браниоца оптуженог ББ да је првостепени суд злоупотребио слободну оцену доказа приликом оцене исказа ДД саслушаног у својству сведока, односно ЂЂ такође саслушане у својству сведока, чију оцену је првостепени суд дао у образложењу своје пресуде на страни 7, из чега произилази да разлози пресуде нису противречни изреци, и да су ти разлози нису нејасни, о чињеницама које су предмет доказивања не постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде и записника о исказима датим у поступку и због тога је управо могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Такође неосновано се жалбом браниоца оптуженог ББ побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, у смислу да исти није био ни у каквом односу са оштећеним ВВ, оно што је од одлучног значаја а што је утврђено током поступка да су оптужени АА и ББ заједно и по претходном договору, а у намери да себи прибаве противправну имовинску корист у износу који прелази четрестопедесетхиљада динара применом силе и претњом покушали принудити оштећеног ВВ да нешто учини на штету своје имовине, како је то описано у изреци првостепене пресуде, а које дело су са умишљајем започели али га нису довршили, осим тога оптужени су поступали као саизвршиоци јер је током поступка утврђено да је постојала воља АА и ББ, да кривично дело изврше заједнички, тј. да сваки од њих хоће дело као заједничко, па и као своје, тако да су ови оптужени поступали у складу са постигнутим договором и по принципу поделе улоге, да је сваки од ових оптужених извршио оно што је њему поверено, да је свако од њих прихватио радње других као своје, умишљај ових оптужених је био усмерен ка извршењу дела те њихове радње чине природну и логичну целину, које предузимају а што је законом прописано као одређена радња извршења кривичног дела, очигледно да је на извршење кривичног дела било заједничко, па се због тога ови оптужени имају сматрати као саизвршиоци.

Такође се неосновано жалбом браниоца оптуженог ББ побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП-а, да пресуда нема разлоге о одлучним чињеницама у смислу висине имовинске користи, с обзиром да се оптуженима ставља на терет кривично дело из члана 214 став 2 КЗ, ово из разлога што висина имовинске користи је наведена у измењеној оптужници КТ-2397/11 од 08.02.2016. године, која је и достављена странкама о којој су се странке на записнику о главном претресу изјаснили дана 18.04.2016. године, којом приликом су се изјаснили да су

примили прецизирану оптужницу и да исту споре у целости уз навођење да се из незаконитог посла не може тражити правна заштита, што се неосновано истиче, јер у вези незаконитог посла како то наводи бранилац оптуженог АА, је вођен посебан кривични поступак о чему и постоји правноснажна пресуда, а које кривично правне радње нису предмет овог поступка и не може се говорити да се овим поступком пружа заштита имовине оштећеног без обзира на који начин је исти до такве имовине дошао, јер да ли је на противправан начин стечена као последица кривичног дела, да ли је одузета или да и ће се одузети је предмет другог кривичног поступка. Осим тога првостепени суд је правилно утврдио питање висине новца који су оптужени тражили од оштећеног ВВ о чему је дао довољно образложење у својој пресуди на страни 9.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог ББ побија првостепена пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 3 ЗКП-а, јер суд у току главног претреса није применио или је неправилно применио неке одредбе ЗКП-а и да је то било од утицаја на доношење законите и правилне одлуке, ово из разлога што је првостепени суд правилно применио одредбе члана 16 ЗКП-а, јер је непристрасно оценио изведене доказе и то сваки доказ појединачно је оценио и све доказе у њиховој међусобној повезаности и на основу истих је са једнаком пажњом утврдио чињенице које терете овог оптуженог или иду у корист оптуженом ББ и исте изведене доказе је оценио је по слободном судијском уверењу, па је пресуду засновао на чињеницама у чију извесност је уверен, из чега управо произилази да првостепени суд правилно применио одредбе ЗКП-а и није повредио право на одбрану оптуженог ББ.

Иначе у жалбама бранилаца оптужених АА и ББ, није наведено ништа конкретније у чему би се састојале битне повреде одредаба кривичног поступка повреде, само се цитира наведени законски пропис а по садржини осим истакнутог у основи се жалбом побија утврђено чињенично стање, да оптужени АА и ББ нису извршили кривично дело изнуда из члана 214 став 2 у вези става 1 у вези члана 30 и 33 КЗ, да су супротне чињенице утврђене погрешном оценом изведених доказа и због погрешно утврђеног чињеничног стања сматрајући да је првостепени суд требао да овај догађај веже за извршено кривично дело разбојништва које је раније извршено, да првостепени суд не би смео да пружи заштиту противправно стеченој имовинској користи, јер у крајњем случају ради се о новцу који не припада оштећеном ВВ већ „ЖЖ“, али то не представља битну повреду одредаба кривичног поступка.

Према томе првостепени суд није учинио битне повреде одредаба кривичног поступка како се то у жалбама бранилаца оптуженог АА и ББ наводи.

Неосновано се жалбама бранилаца оптужених АА и ББ, побија првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио све изведене доказе, а посебно исказ оштећеног ВВ, саслушаног у својству сведока током поступка и то сваки појединачно и све у међусобној повезаности а при томе ценећи и одбране оптужених, па је у складу са одредбом члана 419 став 1 и 2 ЗКП-а, пресуду засновао на чињеницама и доказима који су изведени током поступка и при томе правилно и потпуно утврдио да су оптужени АА и ББ, извршили кривично правне радње које им се ставља на терет и за које су оглашени кривим, а које кривично правне радње се подводе под кривично дело изнуда у покушају из члана 214 став 2 у вези

става 1 у вези члана 30 и 33 КЗ, дајући за своја утврђења одговарајуће разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује.

Ово из разлога што су оптужени АА и ББ, као саизвршиоци применом силе и претње у време, месту и на начин како је то наведено у изреци пресуде а у намери да себи прибаве противправну имовинску корист која прелази четрестопедесет хиљада динара, да су оптужени поступали на овакав начин утврђено је на основу саме одбране оптуженог АА из које произилази да је исти признао да је оптужени ББ, прислонио нож на тело оштећеног ВВ а и потврдио је да је код себе имао и пиштољ, а које наводе потврђује и сам оштећени ВВ приликом саслушања у својству сведока, да је постојала примена силе приликом извршења овог кривичног дела, поред ове силе постојала је и претња која је упућена оштећеном путем мобилног телефона о чему се такође изјаснио оштећени ВВ али и ГГ који је саслушан у својству сведока. Чињеница је а што потврђује и сам оштећени ВВ да је оптужени АА критичном приликом прво тражио позајмицу новца, а када му је оштећени одговорио да нема, оптужени ББ је тражио различите износе и то прво 3000 евра, па 6000 евра, па камату и на крају 8000 евра, уз претњу да ће му се узети и ауто.

Правилно је првостепени суд ценио исказ ВВ саслушаног у својству сведока и исти прихватио уз навођење да је исти искрено испричао до детаља везано за дело извршено на његову штету, тако да управо оценом исказа ВВ саслушаног у својству сведока, првостепени суд је правилно и утврдио каква је била намера оптужених лица АА и ББ и управо прибављања противправне имовинске користи у износу који се наводи у изреци првостепене пресуде, на који начин је првостепени суд сасвим правилно оценио овај доказ по слободном уверењу а у чију извесност је био уверен.

Што се тиче износа који првостепени суд навео у изреци првостепене пресуде а који се тиче тражења новчаног износа од оштећеног ВВ који су прво били различити да би на крају то био износ од 8000 евра, а који износ првостепени суд прихвата на дан 8.06.2010. године, очигледно је да износ од 8.000 евра прелази износ од четрестопедесет хиљада динара, а самим тим да се ради о кривичном делу из става 2 члана 214 КЗ осим тога не ради се о граничном износу како то наводи бранилац оптуженог ББ да би се евентуално радило о блажем кривичном делу, с обзиром да је оштећени ВВ у свом исказу био јасан и доследан, то није постојала сумња приликом утврђивања ове чињенице, да би се применио институт „у случају сумње блаже по оптуженог“.

Осим тога неосновано се жалбама бранилаца оптуженог ББ покушава да се расправи питање евентуалног потраживања које је АА имао или не према оштећеном, осим тога ово кривично дело не треба везивати за извршено кривично дело разбојништва у којем су учествовали поред оптуженог ВВ и АА, нити колико је ко требао добити од одузетог новца приликом извршења кривичног дела разбојништва за које дело су ови оптужени и правноснажно осуђени, нити да ли је одузети новац противправно стечена имовинска корист, коме припада да ли оштећеном или банци.

Чињеница је да су пресудом Вишег суда у Суботици К-77/11 од 04.11.2011. године, а која пресуда постала правноснажна дана 04.04.2012. године, оптужени АА и ВВ, заједно са још два лица оглашени кривим због кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 КЗ и да су осуђени на казне затвора и то ВВ на казну затвора у трајању од 6 година,

а АА на казну затвора у трајању од 2 године, да је приликом поделе плена добио 7.700,00 евра, да према његовом мишљењу ВВ му је остао још дужан део плена. Тражење новца прво на позајмицу од ВВ, знајући да исти има још има новца а потом и тражење новца од стране ББ, различите износе па на крају и износ од 8000 евра, води у правцу да тражење не иде у правцу тражења дуга јер се дуг тражи у опредељеном износу, да се не ради о дугу потврдио је ГГ који је саслушан у својству сведока и који је навео да му се АА, није никада жалио да није добио адекватан део плена, а што такође потврђује и сам оштећени ВВ, тако да се ни у ком случају не може радити о облигационо правном односу, нити постоји право да се евентуално може на овакав начин исти проблем решавати.

Постојање силе приликом извршења дела на штету оштећеног ВВ потврђено је и самим исказом оптуженог АА, који је приликом саслушања у просторијама ПУ 16.05.2011. године и навео да је ББ код себе имао нож који је употребио на начин како је то описано у изреци првостепене пресуде и показивање пиштоља оштећеном ВВ, а коју одбрану је изменио приликом саслушања на записнику код истражног судије дана 06.02.2012. године, када је поновио своју одбрану с тим да је негирао употребу претње, код које одбране је и остао на главном претресу, за разлику од оптуженог ББ који је током поступка све време порицао извршење дела, тако да се неосновано жалбом браниоца оптуженог АА, указује да је нејасно на који начин је суд утврдио озбиљност претње према оштећеном, ово из разлога што је сам оштећени ВВ у свом исказу навео а што је првостепени суд у својој пресуди оценио његов исказ на страни б када је навео, да се оштећени заиста након догађаја уплашио, због чега је и отишао у полицију и пријавио оптужене, ризикујући да се кривично дело извршено раније и открије.

Наиме у жалбама се и не указује на постојање неке чињенице, околности или пак доказа који нису били цењени од стране првостепеног суда и који би довели у сумњу правилност таквог закључивања, већ се само износи сопствена оцена истих чињеница, околности и већ изведених доказа и одбране оптужених АА и ББ, што је првостепени суд имао у виду и по налажењу овог суда правилно оценио и за своје закључке дао јасне, довољне и уверљиве разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује, јер је првостепени суд законито спровео доказни поступак.

Према томе на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио Кривични законик када је у радњама оптужених АА и ББ нашао сва битна обележја кривичног дела изнуде у покушају из члана 214 став 2 у вези става 1 у вези члана 30 и 33 КЗ, о чему је дао јасне, довољне и уверљиве разлоге које прихвата и овај суд и на исте упућује. Ово из разлога што су оптужени употребом силе и претње у намери да себи прибаве противправне имовинске користи у износу која прелази четрестопедесет хиљада динара, покушали да принуде другог да нешто учини на штету своје имовине, на начин како је то описано у изреци првостепене пресуде, тако да жалбени наводи бранилаца оптужених којима се побија првостепена пресуда због погрешне примене Кривичног законика се показују као неосновани.

Остали жалбени наводи бранилаца оптужених АА и ББ не доводе у питање правилност и законитост првостепене пресуде.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни а поводом жалби бранилаца оптужени АА и ББ, у смислу члана 451 ЗКП-а, Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно и потпуно утврдио све околности који утичу да казна буде већа или мања. Тако је од олакшавајућих околности на страни оптуженог АА утврдио личне и породичне прилике, да је допринео утврђивању чињеничног стања, док као отежавајућу околност суд је утврдио његову ранију осуђиваност, што се тиче олакшавајућих околности на страни оптуженог ББ утврдио је постојање његових личних и породичних прилика, да до сада није осуђиван дакле да постоји ранији беспрекоран живот у друштву, док од отежавајућих околности суд је утврдио његове побуде при извршењу дела. Правилно је првостепени суд све утврђене околности ценио и дао им правилан и довољан значај а насупротив жалбеним наводима бранилаца оптужених АА и ББ, па је правилно оптужене за извршено кривично дело изнуда у покушају из члана 214 став 2 у вези става 1 у вези члана 30 и 33 КЗ осудио на казне затвора у трајању од по две године јер и по мишљењу овог суда овако изречене казне затвора су сразмерне степену кривице оптужених нужне да се оствари друштвена осуда за извршена кривична дела али и довољна да се постигне сврха кажњавања у смислу члана 42 КЗ.

На основу свега напред изнетог а применом члана 457 ЗКП-а, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар,

Михајловић Жељка

Председник већа-судија,

Остојић Весна